

РЕШЕНИЕ

№ 3473

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2143** по описа за **2022** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на „АВАКС АД – Клон“ К., БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. 6, ет. 4, ап. 18, представлявано от К. А. М., чрез адв. Т. Б. Т. срещу Решение № 20009230 от 31.01.2022 г., постановено по а.н.д. № 2961/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти състав.

В касационната жалба са наведени доводи за неправилност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на приложимите процесуалноправни норми и необоснованост, както и аргументи относно неправилността и незаконосъобразността на процесното наказателно постановление /НП/. Иска се обжалваното решение да бъде отменено и вместо него съдът да се произнесе с друго, с което да отмени наказателното постановление. Алтернативно – ако бъде прието, че твърдяното в наказателното постановление нарушение е доказано от наказващия орган, се твърди наличие на основание за прилагането на чл. 28 от ЗАНН, за което са изложени съображения. Претендира се присъждане на съдебно - деловодни разноски за двете съдебни инстанции.

Ответникът – ТД на НАП, чрез процесуалния си представител юрк. Н. оспорва

касационната жалба и излага съображения по същество на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските, претендирани от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Д., излага становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба и съответно за правилност и законосъобразност на въззивното съдебно решение и наказателното постановление, издадено от НАП.

Административен съд – София – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид становищата на страните, наведените касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение по реда на чл. 218 и сл. от АПК, намери следното:

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

За да потвърди оспорваното решение, първоинстанционният съд е приел, че актът за установяване на административно нарушение /АУАН/ и издаденото въз основа на него обжалвано наказателно постановление са законосъобразни като издадени от компетентни органи, при спазване на съответните срокове по чл. 34, ал. 1 и 3 от ЗАНН и съдържащи съответните задължителните реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Съдът е приел за безспорно доказано с оглед събраните в хода на съдебното производство доказателства, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 вр. чл. 86, ал. 2 от ЗДДС, като в законоустановения срок по чл. 86, ал. 1 от ЗДДС същият е подал справка- декларация /СД/ и дневник за продажбите, но в тях не е посочил фактура № [ЕГН] от 17.07.2020 г. и не е включил размера на ДДС по нея при определяне на резултата за данъчния период, поради което данъкът не е бил начислен в пълния размер за съответния данъчен период. Въззивната инстанция е приела, че изпълнението на процедурата по чл. 126 от ЗДДС не води до отстраняване на извършеното нарушение, като освен това, в ЗДДС липсва разпоредба, която да предвижда отпадане на наказуемостта при извършване на корекция в подадената СД по реда на чл. 126 от ЗДДС, а доброволното начисляване на изискуемия данък като последващо поведение на нарушителя се стимулира от законодателя със значително по- малък размер на санкцията. По отношение на наложеното наказание районният съд е изложил съображения, че същото е правилно определено съобразно указаното в чл. 180, ал. 3 от ЗДДС, както и че в конкретния случай не е налице маловажен случай с оглед характера и вида на засегнатите обществени отношения, както и степента на тяхното засягане и другите смекчаващи и отегчаващи обстоятелства.

За да достигне до обжалвания резултат, съдът по същество е приел, че не са налице пороци, водещи до незаконосъобразност на наказателното постановление, поради което е потвърдил последното като правилно и законосъобразно.

Решението е валидно, допустимо и правилно постановено.

Настоящият касационен състав намира, че фактическата обстановка по спора е правилно установена съобразно събраните по делото доказателства от въззивния съд.

Правилни и съответни на закона са изводите на въззивния съд, че процесните АУАН и НП са издадени в предвидените в ЗАНН срокове, както и че същите съдържат изискуемите реквизити. Съдът подробно и детайлно е изложил мотиви относно едни от основните възражения в жалбата, с която е бил сезиран, а именно че по отношение

на касатора са били инициирани две проверки, както и че същият е подал още на 02.09.2020 г. заявление, с което е уведомил НАП за неотрязване на процесната фактура в подадените СД и дневник на продажби за м. юли 2020 г. Настоящата касационна инстанция изцяло споделя изложеното в тази връзка в обжалваното решение, поради което на основание чл. 221, ал. 2, изр. 2 от АПК препраща към мотивите на въззивната инстанция.

Съответно на фактическите установявания и на материалния закон районният съд е приел за безспорно установено, че касаторът е осъществил вмененото му нарушение. И правилно е посочил, че изпълнението на процедурата по чл. 126 от ЗДДС не води до отстраняване на извършеното нарушение, както и че в ЗДДС липсва правна разпоредба, по силата на която да отпадне наказуемостта при извършване на корекция в подадената СД по реда на чл. 126 от ЗДДС. В конкретния случай се касае за противоправно поведение от страна на касатора, изразяващо се в непосочване на фактура в подадени СД и дневник за продажбите и невключване на размера на ДДС по нея при определяне на резултата за данъчния период, т.е. нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 2 и 3 вр. чл. 86, ал. 2 от ЗДДС. Последващото добросъвестно поведение от страна на касатора не може да санира нарушението му нито да го освободи от отговорността му, но му осигурява значителна привилегия, а именно значително по-нисък размер на санкцията. Без значение е дали противоправното поведение се дължи на грешка или е умишлено извършено, тъй като в случая става дума за отговорност на юридическо лице, а същата е безвиновна. Това означава, че не се изследва въпросът за вината. В тази връзка следва да се посочи и че неоснователни се явяват възраженията в касационната жалба относно приложението в конкретния казус на разпоредбата на чл. 103, ал. 2 от ДОПК. Посочената разпоредба има отношение с оглед възникването на правни последици при подаване на декларация, а не с оглед отпадане на наказуемостта при извършено нарушение.

Относно наложеното наказание настоящата касационна инстанция не споделя съображенията изложени в жалбата, а именно че не е настъпила вреда за фиска от допуснатата от касатора грешка, поради което наложената санкция не би имала превантивен ефект, а процесното наказателно постановление е противоречащо на целта на закона. В случая, както вече беше посочено по-рано, е без значение касателно наличието на нарушение и възникване на административнонаказателна отговорност последващото поведение на касатора. Неговото последващо поведение има отношение с оглед санкцията, която му се налага, но не и с оглед отпадане на наказуемостта.

Въззивният съд достатъчно подробно е обсъдил както размера на наказанието /чийто размер в случая не зависи от преценката на административнонаказващия орган, а от размера на неначисления данък/, така и неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Неоснователни в тази връзка се явяват твърденията, изложени от касатора, че е налице маловажен случай.

Неоснователно е оплакването в касационната жалба, че оспореното решение е постановено при липса на мотиви. Мотивите и изводите на съда са съдържателни и кореспондират на събраните по делото доказателства, като в изложението си съдят е обсъдил всички доводи и възражения на страните, като дадените от съда отговори са правилни и кореспондират на установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства, както и на материалния закон. Не е налице твърдяното в жалбата съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на мотиви в

съдебното решение и налагащо отмяната на същото и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на съда.

По изложените съображения, съдът счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и не са налице релевираните касационни основания за отмяната му, поради което същото следва се остави в сила.

С оглед изхода на делото и своевременно направеното искане за присъждане на разноски и на основание чл. 63д, ал.4 от ЗАНН във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ касаторът следва да бъде осъден да заплати на Национална агенция за приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, съдът:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20009230 от 31.01.2022 г., постановено по а.н.д. № 2961/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13-ти състав.

ОСЪЖДА „АВАКС АД – Клон“ К., БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], вх. 6, ет. 4, ап. 18, представлявано от К. А. М. да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и на основание чл. 223 от АПК не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.